

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

ΤΟΥ ANDRÉ ROMANE

Η ΑΠΙΑΣΤΗ ΝΕΡΑ Γ' ΔΑ

Χ, ήταν όμορφος, πολύ όμορφος ο τροβαδούρος "Αμπελ. Ήταν ψηλός και λυγρός, με μαλλιά και μάτια κατάμαυρα και πρόσωπο χλωμό και άγνό, σάν τ' οφεινό...

Γυμνός από τόσο σέ τόπο, ψάλλοντας παθητικά τραγούδια και παίζοντας την καθάρα ποίησε πάντα μαζί του.

Μιά μέρα, ο "Αμπελ, καθώς περπατούσε από πολή ώρα στην έξοχη, βρέθηκε έξω από μπροστά σ' ένα δάσος.

Ήταν ένα δάσος πεντό κ' άγνωστο γιά τόν "Αμπελ. Μιά ο νός τού τραγουδιστή, λαχταρώντας ίσως, θρασιά και σιωπή, μπήκε μέσα και προχώρησε άρκετά, ώπου ένοιωσε μια μεγάλη κορυφή να τού παραβή τ' ομοί του. Σαλπώθηκε τότε κάτω από ένα δέντρο κ' άκούησε πλά την καθάρα του.

"Ο "Αμπελ έπί δυό μερες δέν είχε φάει καθόλου. Και τώρα, ξεπλωμένος κάτω άπ' τ' ό δέντρο, έίτε άπλώνοντας τ' ό χέρι του προς τόν ουρανό :

— Παναγία Παρθένα, Κυρία τών Άγγέλων, λυτήσου ένα φτωχό πενησμένο άμωστολό και ρίξε τ' όν λίγα ψιχνούλα από τ' ό μάγνα τού ουρανού!...

Μόλις έίτε αυτά τά λόγια ο "Αμπελ, τ' ό κλαδιά τού δέντρου γέμισαν από ώραία κόκκινα μήλα! Κ' ο τροβαδούρος, άφοι ενθουσιάστηκε την Παναγία γιατί άκουσε την προσευχή του, έτοιμάστηκε να κόψη μερικά άπ' τ' ά θαυμάσια αυτά μήλα! Μά μόλις άπλώσε τ' ό χέρι του σ' ένα κλαδί, άκουσε μια φωνή γλυκειά σάν στεναγμό βιολιού, να λέη :

— Άν είσαι δειλός σάν ένα λαγό ή σάν ένα πρόβατο, μήν άγγίξεις τούς ώσους αυτούς καρπούς. Άν έίω: είσαι δυνατός και γενναίος σάν ένα λιοντάρι ή σάν ένας άετός, δάγκνε καρπούς να φοβηθής τ' ό χέρι αυτά, που δέν μπορεί να τ' ά γεντή ο καθένας.

"Ο "Αμπελ φοβήθηκε μήπως πέσει σέ κάποια παγίδα τού Σατανά και έίτε άμέσως έταν έξορασμο που τού είχε μάθει ή γιαγιά του. Πασ' όλη δέ την πείνα που έννοιωσε, δέν άπλώσε τ' ό χέρι του να κόψη κανένα μήλο.

"Αλλόμονο έίως!... Μιά άχτίδα, ή όποία γλυστοποισε άνάμεσα άπ' τ' ό φύλλωματα τού δέντρου, έκανε γιά λίγα μινούτα άκόμα τά κόκκινα μήλα και μια πνοή τού άγέρα σκόπησε π' ό ένσην την ευωδιά τους, που έμοιάζε πολύ με τ' ό μυρωδιά τού μελιού.

Και ή ευωδιά αυτή κατέβαινε σάν ένα φερίδι περπατών άπ' τ' ό δέντρο κ' άπλώνεσαν και περρίζονε τόν "Αμπελ και τόν έκανε να νοιώθη π' ό άγρια την πείνα του.

"Ετσι ή πείνα του νίκησε τέλος την πίστη του κ' ο "Αμπελ άπλώσε τ' ό χέρι του και τράβηξε σιμά του έναν κλώνο γεμάτο μήλα. Έκοψε ένα μήλο και τ' ό δάγκωσε ώληστο.

"Άμέσως τότε ο καρπούς τού δέντρου άνοιξε με μεγάλη κρότη και προβάλλε από μέσα μια νέα γυναίκα, γοητευτικά όμοια. Φορούσε ένα διάφανο πρόσωπο πέπλο, κάτω άπ' τ' όποίο ξεχώριζαν ή τέλειες γραμμές τού κορμού της. Τά μάτια της ήσαν σάν δυό γαλάζια λουλουδια και τ' ό μαλλιά της χρυσά και κομμένα, σάν τόν ήλιο!...

"Ο "Αμπελ, θαυματομένος μπροστά στην πεντάμορφη αυτή γυναίκα, έμεινε γιά μια στιγμή άσάλευτος, νυμίζοντας ότι όνειρεύεται. Μά καθώς ή όμοια τού χαμογελούσε, άπλώσε τά χέρια του γιά να την άρραπάσει.

Έκείνη τότε τού έίτε : — "Αμπελ, π' όν γίνο δική σου, θέλω να ιδώ αν είσαι γενναίος και σταθερός. Δέν μου άρέσουν οι άντρες οι δειλοί σάν τ' ό λαγό και σάν τ' ό πρόβατο. Άγαπά τούς γενναίους και τούς πολυμήρους σάν τ' ό λιοντάρι και σάν τόν άετό. "Αμπελ, ανέβα σ' αυτό τ' ό άλογο κ' άκούησε με... — "Ο "Αμπελ γύρσε πλά του και έίτε να στέκη κοντά του ένα άσπρο θαυμάσιο άλογο.

— Έμπρός λοιπόν, τού έίτε ή νεράδα, ανέβα στο άλογο, "Αμπελ, και κινήθησε με. Άν κατορθώσεις να με φτάσης, θά είμαι γιά πάντα δική σου.

"Ο "Αμπελ ανέθηκε στο άσπρο άλογο κ' άρχισε να τρέχη πίσω άπ' τ' νεράδα, ή όποια έτρεχε γοργή κ' ανάλωρη, σάν έλάρι.

"Α, ήταν ένα τρέξιμο τρελό. Τά δάση, οι άγροί, τ' ά χωριά, περνούσαν γοργά σάν όνειρο μπροστά άπ' τ' ά μάτια τού "Αμπελ. "Ο ήλιος είχε δύσει και τ' ό βράδυ είχε άπλωθεί γύρω, μά ο "Αμπελ, έτρεχε, έτρεχε άκόμα.

"Όταν εκοτείλασε έντελώς, ένα γλωμό φός τρέφτηκε τ' νεράδα. Και ήταν τότε σάν να έτρεχε ο "Αμπελ πίσω από ένα άστρο!...

"Ετος ο ήλιος ανέτειλε κ' έδωσε πολλές φράξες και ο "Αμπελ έτρεχε πάντα, καθάβλα έπάνου στο άσπρο άλογο, έτρεχε πίσω από την άπιστη νεράδα.

Περνούσε πεδιάδες, βουδιά, δάση, πήγαινε, όλο πήγαινε ο "Αμπελ, με τ' ό άσπρο άλογο, γοργό, σάν άστραχή!...

Τέλος, την πέμπτη μέρα, ο τροβαδούρος έννοιωσε έταν πόνο στην καρδιά και μια πίκρα στο στόμα. Και παρακάλεσε τ' νεράδα να σταματήσει ή να τρέχη π' ό αγά.

— Δώσε μου, έίτε ή νεράδα, τά νεύτα σου, γιά να μετριάσω τ' ό τρέξιμό μου.

— Πάρε τα τά νεύτα μου, άποκηθήσε ο "Αμπελ.

"Άμέσως τότε ο νέος έννοιωσε ένα τρομερό κρότο ως σ' ό κόκκαλά του κ' όταν ο άνεμος έκανε να κινήσων τ' ά μαζαριά του μαλλιά, έδω ότι δέν ήσαν π' όλα μαύρα, αλλά όλόλευκα!

"Η νεράδα άρχισε να τρέχη π' ό αγά τώρα, αλλά και πάλι ο "Αμπελ δέν μπορούσε να την φτάση.

Κ' άπαρηγόρητος τ' ό φώναξε πάλι, άφοι έτρεψε μια άκόμα όλόκληρη μέρα ξοπίσιο τ' ό :

— "Ω, άγαπημένη μου, σταμάτησε ή τρέξες π' ό αγά.

Κ' ή νεράδα τού έίτε : — Δός μου δυό αγαπιάς και θά τρέξω σ' όύτερα.

— Πάρε το! φώναζε ο "Αμπελ. Και μονομάς έίσε μπροστά του τόν γέρο του πατέρα, τ' ό γριά του μητέρα και τ' ό Μωυτίλη, τ' ό γίγνεα τού άραβοαναστασιά.

Τ' ό άλογο τού ώρμησε καλλάζοντας και τούς έρριξε κάτω.

Κ' ο "Αμπελ άκουσε μαζί με τ' ό άπειλοτιξές κρονήξ των άγαπημένων του και τόν κρότο π' όταν τ' ό κόκκαλά του, που έσταβαν κάτω άπ' τ' ά πέταλα τού άλόγου.

Τότε ή νεράδα μετριάσε π' ό πολύ τ' ό τρέξιμό της, μά μοιλατάτα έτρεξαν άκόμα μια μέρα. Κ' ο "Αμπελ, βλέποντας π' ός δέν μπορούσε να φτάση τ' νεράδα, τ' ό φώναξε ξανά :

— Στάσου, στάσου!... Μετριάσε τ' ό τρέξιμό σου, άγαπημένη μου!...

— Δός μου τ' ό αιμα σου να σταθ' τ' ό άποκηθήσε ή νεράδα.

— Πάρε το! φώναζε ο "Αμπελ.

Κ' άμέσως ένας μεγάλος κόκκινος ποταμός άπλώθηκε μπροστά του και τού έκοψε τ' ό δρόμο.

"Η νεράδα πέρασε τόν ποταμό, γλιστροώντας έπάνου στην επ' όρανεά του, σάν πεταλούδα, και πήγε και σάθηκε στην άπέναντι όχθη.

Έκει άπλώσε τά χέρια της προς τόν "Αμπελ και φώναξε :

— Σταμάτησα... Έλα λοιπόν... Πάρε με... Είμαι δική σου!...

"Ο "Αμπελ σήκησε τότε μαζί με τ' ό άλογο στο ό ποτάμι. Άλλά μόλις μπήκε μέσα σ' αυτό, έννοιωσε τ' ό ζώη του να φεύγη, να σβήνη. Δέν μπορούσε π' όλα να κρατηθ' έπάνου σ' άλογο τού κ' έπεσε μέσα στο κόκκινο ρέμμα. * * *

Τ' ό πρωί οι ψωράδες βρήκαν στην άμμοδιά τ' ό θάλασσα; τ' ό πτώμα τού "Αμπελ, τ' όποιο είχε ρίξει εκεί τ' ό ποτάμι.

Κ' όταν δέλησαν να κλείσουν τ' ά βλεφαρά του, είδαν, σ' ό σέ διάφωμο καθορμήτ, μέσα σ' ός κόρες τών ματιών του την είκόνα μιας γυναίκας με ύπερφυσική όμορφιά, ή όποια είχε άνοχημένη την αγαπλιά της σάν κάποιο να περιμένο να σφίξη μέσα σ' αυτή!...

"Αχ, "Αμπελ, όμορφο τροβαδούρο, με τ' ά μαύρα μαλλιά, τ' ά θαυμάσια μάτια και τ' ό χλωμό πρόσωπο, πέθανες κινήγοντας την άπιστη νεράδα, με τ' όν έλλίδα π' ός θά την έφτανε.

Μά ή άπιστη νεράδα στέκεται μόνο τ' ό στιγμή που έμεις π' ό δέν μπορούμε να πάμε προς αυτή. Τ' ό λένε Τύχη, τ' ό λένε Έρωτα, τ' ό λένε Πλούτο, τ' ό λένε Δόξα!...

"Αχ, "Αμπελ, φτωχό "Αμπελ, ήνε καλύτερα ή ένε κανείς δειλός σάν τ' ό λαγό και σάν τ' ό πρόβατο, παρά γενναίος και πολυμήρος σάν τ' ό λιοντάρι, "Αμπελ, φτωχό "Αμπελ!...

"Ο "Αμπελ εδχαρίστηκε τ' ό Παναγία και τομάστηκε να κόψη μερικά μήλα...